

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobce: **Mgr. F. Š.**, narozený XX. YY. ZZZZ
trvale bytem R.
adresa pro doručování: V.
V.

proti

žalované: **Vězeňská služba České republiky**
sídlem Soudní 1672/1a, 140 00 Praha 4

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalované spočívající v nevyřízení žádosti žalobce ze dne 1. 6. 2018 o poskytnutí informací v oblasti péče o tělesně postižené adresované Věznicí Plzeň

takto:

Žalobci se odnímá osvobození od soudních poplatků, přiznané usnesením Krajského soudu v Plzni dne 30. 11. 2018, č. j. 57 A 161/2018 - 14.

Odůvodnění:

1. Žalobce podal dne 5. 11. 2018 u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) žalobu podle ust. § 79 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), kterou se domáhá ochrany před nečinností žalované. Žalobce uvedl, že dopisem ze dne 1. 6. 2018 požádal Vězeňskou službu České republiky, Věznicí Plzeň o poskytnutí informací v oblasti péče o tělesně postižené. Jednalo se o deset okruhů informací. Namítal, že žalovaná se svým přípisem snažila převést informační povinnost povinného subjektu na nadřízený orgán, tj. Generální ředitelství Vězeňské služby České republiky, s čímž žalobce nesouhlasil. Prostřednictvím zástupkyně Mgr. Lenky Vančurové, advokátky podal žalobce dne 13. 8. 2018 stížnost dle ust. § 16a odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“), neobdržel však žádné rozhodnutí od žalované ani jejího nadřízeného orgánu. Žalobce se proto návrhem rozsudečného výroku domáhá, aby žalovaná zjednala nápravu při vyřizování žádosti žalobce ze dne 1. 6. 2018 a vydala rozhodnutí ve věci ve lhůtě 15 dnů od doručení rozsudku.
2. Žalobce současně v žalobě požádal o vydání předběžného opatření, kterým by soud nařídil žalované, aby se zdržela všech dehonestujících a diskriminačních výroků při výkonu své funkce, které snižují důstojnost žalobce, a to dnem vyhlášení předběžného opatření. Žalobce dále požádal o přiznání úplného osvobození od soudních poplatků s ohledem na jeho sociální a majetkové poměry (insolvenční řízení) a navrhl, aby mu byl soudem pro řízení ustanoven zástupce z řad advokátů, jelikož se nachází v postavení osoby se zdravotním postižením (invalidita I. stupně).

3. Krajský soud v jiném jeho řízení vedeném pod sp. zn. 30 A 172/2018 zaslal žalobci formulář „*Prohlášení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce*“ (dále jen „prohlášení“), který žalobce vyplnil a zaslal zpět krajskému soudu. Krajský soud jej využil též k prokázání jeho majetkových poměrů v řízení pod sp. zn. 57 A 161/2018). Žalobce v prohlášení uvedl, že trvale bydlí v R. d. B. 58, B., je rozvedený, ve společné domácnosti s nikým nebydlí, nemá žádný příjem z pracovního či obdobného poměru, nepodniká, je ve výkonu trestu odnětí svobody, pobírá invalidní důchod ve výši 6 100 Kč měsíčně a za výkon trestu odnětí svobody měsíčně vynakládá částku 1 500 Kč. Žalobce uvedl, že vlastní 1/3 bytu a 1/3 zahrady v k. ú. x a chalupu před rekonstrukcí v k. ú. x, má vyživovací povinnost vůči třem dcerám určenou soudem, vůči každé ve výši 10 000 Kč měsíčně, tedy celkem 30 000 Kč měsíčně, exekuci vedenou u Obvodního soudu pro Prahu 2, je invalidou I. stupně, je s ním vedeno insolvenční řízení a byl nezákonně odsouzen. Na rozdíl od žalované nemá k dispozici tým právníků, odbornou literaturu a aktuální judikaturu, proto lze jeho postavení považovat za nevýhodné a pro férový proces je nutností zajistit mu pro ochranu jeho práv zástupce z řad advokátů. K doplnění žádosti o osvobození od soudních poplatků doložil krajskému soudu posudek o invaliditě ze dne 18. 4. 2018 a ze dne 13. 10. 2016. K dotazu krajského soudu Vazební věznice Praha – Pankrác přípisem ze dne 13. 9. 2018 sdělila, že žalobce není pracovně zařazen ze zdravotních důvodů, je poživitelem invalidního důchodu, aktuální stav účtu vedeného věznicí je ke dni 13. 9. 2018 částka 28 865 Kč, žalobce může k uvedenému dni neomezeně nakládat s částkou 7 560 Kč; dále přípis obsahoval přehled příjmů za období od 11. 11. 2016 do 21. 8. 2018 s několika položkami označenými jako „*Osobní příjem (X/VTOS)*“, „*Ostatní Cizí*“ a „*Zdravotní*“ vždy max. v částce 2 000 Kč a položkou označenou jako „*Důchod*“ v částce 38 391 Kč. Z veřejně přístupného insolvenčního rejstříku krajský soud ověřil, že žalobce jakožto dlužník podal návrh na zahájení insolvenčního řízení a že usnesením Městského soudu v Praze ze dne 21. 6. 2018, č. j. MSPH 60 INS 18598/2017-A-66, byl zjištěn žalobcův úpadek a na jeho majetek byl prohlášen konkurz. Dle zprávy insolvenčního správce ze dne 5. 9. 2018 o hospodářské situaci dlužníka (žalobce) je žalobce rozvedený, má 4 vyživovací povinnosti ke svým dcerám, výživné je ve všech případech stanoveno dohodou schválenou soudem ve výši 10 000 Kč měsíčně; žalobce je vlastníkem či podílovým spoluvlastníkem 4 nemovitostí, všechny nemovitosti jsou předmětem zajištění; dále vlastní cenné papíry v hodnotě cca 10 000 Kč a má životní pojištění v hodnotě 30 000 Kč; do insolvenčního řízení se přihlásilo 31 věřitelů, celkové přihlášky jsou 18 542 142,80 Kč, z toho zajištěné 8 788 369,91 Kč.
4. Krajský soud usnesením ze dne 30. 11. 2018, č. j. 57 A 161/2018 - 14, osvobodil žalobce od soudních poplatků a současně zamítl jeho návrh na ustanovení zástupce. V odůvodnění uvedl, že u žalobce shledal splnění předpokladů pro osvobození od soudních poplatků, jelikož „*žalobce nemá dostatečné prostředky, ale jsou u něj naplněny též zvláště závažné důvody svědčící pro úplné osvobození*“. Návrh na ustanovení zástupce z řad advokátů krajský soud zamítl, jelikož podaná žaloba obsahuje veškeré náležitosti, je srozumitelná, jsou v ní označeny skutkové okolnosti případu, nadto žalobce má právníké vzdělání s dlouholetou advokátní praxí. Krajský soud učinil závěr, že žalobce je sám schopen hájit svá práva v řízení před soudem, kde není zastoupení advokátem povinné, přičemž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2018, č. j. 4 As 274/2018 - 18, ve kterém Nejvyšší správní soud řešil kasační stížnost téhož žalobce ve věci neustanovení zástupce v řízení o žalobě před krajským soudem pro nesplnění podmínek nezbytnosti ustanovení zástupce k ochraně žalobcových práv, kdy kasační stížnost zamítl. Žalobce

proti tomuto usnesení v části, v níž krajský soud zamítl jeho návrh na ustanovení zástupce, podal kasační stížnost. O ní rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 31. 1. 2019 pod č. j. 8 As 393/2018 - 16 tak, že návrh žalobce na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti zamítl, neboť zastoupení žalobce není nezbytně třeba pro ochranu jeho práv v řízení o kasační stížnosti a kasační stížnost též zamítl. Žalobce v kasační stížnosti namítl, že „je původní profesí advokát s dlouholetou praxí, ale také osobou omezenou v pohybu pravé ruky, což dokládá i hrubou úpravou písemností s námahou, kdy vypomáhají s opisováním i někteří odsouzení, což je naprosto absurdní“, avšak z předloženého posudku o invaliditě vyplývá, že žalobce je invalidní v I. stupni, kdy je schopen vykonávat soustavnou výdělečnou činnost, ale v podstatně menším rozsahu a intenzitě (pracovní schopnost je snížena o 35 %). Nejvyšší správní soud proto zhodnotil, že z posudku nikterak nevyplývá, že by žalobci jeho zdravotní stav znemožňoval kvalifikovaně sepsat právní podání, o čemž ostatně svědčí žalobcovy argumentační schopnosti prokázané již v mnoha jiných podáních, které soudu zaslal. Uvedený závěr pak podle Nejvyššího správního soudu platí i přes to, že se žalobce v současné době nachází ve výkonu trestu odnětí svobody.

5. Krajský soud usnesením ze dne 12. 12. 2018, č. j. 57 A 161/2018 - 19, zamítl též návrh žalobce na vydání předběžného opatření, kterým by soud nařídil žalované, aby se zdržela všech dehonestujících a diskriminačních výroků při výkonu své funkce, které snižují důstojnost žalobce, a to dnem vyhlášení předběžného opatření, neboť žalobce nespecifikoval hrozící vážnou újmu, která by měla souvislost s předmětem řízení.
6. Krajský soud dále usnesením ze dne 9. 4. 2019, č. j. 57 A 161/2018 - 104, postoupil věc k vyřízení Městskému soudu v Praze, neboť byl názoru, že žalovaným správním orgánem je Vězeňská služba České republiky se sídlem v Praze, nikoliv Věznice Plzeň jako organizační složka Vězeňské služby, místně příslušným k projednání žaloby by tedy měl být Městský soud v Praze. Svůj názor krajský soud podpořil odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5 As 284/2018 - 20, ze dne 7. 2. 2019, č. j. 1 As 438/2018 - 15, ze dne 11. 2. 2019, č. j. 5 As 379/2018 - 17, a ze dne 19. 2. 2019, č. j. 3 As 188/2018 - 18. Žalobce proti tomuto usnesení podal kasační stížnost. O ní rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 19. 6. 2019 pod č. j. 3 As 142/2019 - 16 tak, že kasační stížnost zamítl, když právní názor krajského soudu potvrdil.
7. Městský soud v Praze po postoupení věci přistoupil k opětovnému posouzení poměrů žalobce a dalších okolností pro účely osvobození od soudních poplatků dle hledisek vyžadovaných v ust. § 36 odst. 3 s. ř. s.
8. Při rozhodování o návrhu žalobce na přiznání osvobození od soudních poplatků vycházel soud z ust. § 36 odst. 3 s. ř. s., podle něhož účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu zčásti osvobozen od soudních poplatků. Přiznat účastníkovi osvobození od soudních poplatků zcela lze pouze výjimečně, jsou-li pro to zvlášť závažné důvody, a toto rozhodnutí musí být odůvodněno. Dospěje-li však soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, takovou žádost zamítne. Přiznané osvobození kdykoliv za řízení odejme, popřípadě i se zpětnou účinností, jestliže se do pravomocného skončení řízení ukáže, že poměry účastníka přiznané osvobození neodůvodňují, popřípadě neodůvodňovaly. Přiznané osvobození se vztahuje i na řízení o kasační stížnosti.
9. Podmínky pro osvobození od soudních poplatků byly částečně změněny, resp. zpřísněny, zákonem č. 303/2011 Sb., kterým byl novelizován s. ř. s. Účelem zpřísnění podmínek pro

úplné osvobození od placení soudních poplatků bylo posílení odpovědnosti navrhovatele při podávání návrhů soudu. Podle důvodové zprávy k návrhu zákona č. 303/2011 Sb. (sněmovní tisk č. 319/0, dostupný z www.psp.cz) „by měl soud osvobodit účastníka řízení od soudních poplatků pouze zčásti, a jen výjimečně, jestliže jsou pro to zvlášť závažné důvody, jej může od soudních poplatků osvobodit zcela. Tato změna je motivována snahou o to, aby se účastník, který nemá dostatek prostředků na zaplacení soudních poplatků v plné výši, podílel alespoň drobnou částkou, kterou je schopen zaplatit, na nákladech soudního řízení. Soudní poplatky mají mít zejména regulační funkci. U osob s velmi malými příjmy je třeba výši soudních poplatků moderovat, avšak pro zachování odpovědnosti při podávání návrhů by se i tyto osoby měly na řízení nějak finančně podílet, a pouze jsou-li proto zvlášť závažné důvody, lze navrhovatele osvobodit od soudních poplatků zcela.“.

10. Z platné právní úpravy osvobození do soudních poplatků tak vyplývá, že jejich hlavním smyslem je regulativní funkce a že navrhovatel má nést minimálně část nákladů soudního řízení. Soudy mají od jejich placení osvobozovat zpravidla jen zčásti, a to v nejnutnější míře, aby určitá míra podílení se na nákladech řízení zůstala zachována, i když je navrhovatel v obtížné finanční situaci a nemá prostředky k zaplacení soudního poplatku v celé výši. K úplnému osvobození lze přikročit jen ve výjimečných případech a ze zvlášť závažných důvodů. S každým soudním řízením se pojí vznik nákladů na straně státu, který soudní soustavu financuje, zároveň je každým řízením zaměstnáván i odborný aparát soudu. Cílem právní úpravy je, mimo jiné, aby žalobce s vědomím nákladů, které soudní spor nutně přináší, vedl ty soudní spory, které jsou pro něho významné, dotýkají se přímo jeho práv a povinností, v nichž má šanci uspět, nikoli spory tzv. akademické či litigiozní.
11. K účelu právní úpravy soudních poplatků se vyjádřil rovněž Nejvyšší soud v usnesení ze dne 12. 5. 2010, sp. zn. Cpjn 204/2009, kde je uvedeno: „V této souvislosti je třeba vzít v úvahu účel právní úpravy soudních poplatků, od něž se odvíjejí i způsoby určení jeho výše v jednotlivých případech. Obecně uznávaným účelem (funkcí) soudních poplatků je zabezpečit zčásti úhradu nákladů, které vznikají státu výkonem soudnictví (fiskální funkce), omezovat podávání některých neuvážených či svévolných (šikanózních) návrhů na zahájení soudních řízení (regulační funkce) a působit na to, aby povinní dobrovolně plnili své povinnosti (motivační funkce) - srov. např. důvodovou zprávu k zákonu č. 549/1991 Sb. nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 3. 2009, sp. zn. II. ÚS 2432/08.“.
12. Městský soud shledal, že v současné době jsou dány podmínky pro odnětí osvobození žalobce od soudních poplatků podle ust. § 36 odst. 3 věty čtvrté, neboť poměry žalobce neodůvodňují přiznání osvobození od soudních poplatků. Městský soud zvažoval poměry žalobce z hlediska jejich nedostatečného doložení a rovněž z hlediska poplatkové povinnosti týkající se povahy předmětu řízení.
13. Předně žalobce kromě tvrzení o příjmu z invalidního důchodu ve výši 6 100 Kč měsíčně (jenž je několikanásobně převyšován jeho tvrzenými výdaji přesahujícími částku 31 500 Kč měsíčně, přičemž ani jednu z tvrzených skutečností ničím nedoložil), pod bodem 31 prohlášení uvedl, že vlastní 1/3 bytu a 1/3 zahrady v k. ú. x a dále chalupu před rekonstrukcí v k. ú. x, přičemž bližší údaje o hodnotě nemovitostí či investicích do rekonstrukce objektu a jejích zdrojích neupřesnil ani nikterak nedoložil. Žalobce tak v úplnosti neosvědčil své osobní a majetkové poměry, a proto soud nemá ucelenou představu o jeho faktické finanční a majetkové situaci a je nucen považovat tvrzení žalobce stran jeho majetkových poměrů za neúplná, tudíž nevěrohodná. Jinými slovy řečeno, žádosti o osvobození od soudních poplatků lze vyhovět pouze za předpokladu, že žadatel

věrohodným způsobem prokáže své poměry, což žalobce nad rámec svých tvrzení neučinil. Jak městský soud zjistil ze své úřední činnosti, žalobcovy poměry včetně jejich nevyjasnění se od doby rozhodování krajského soudu v této věci nezměnily, o čemž svědčí neosvobození žalobce od soudních poplatků např. ve věci další, později podané žaloby vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 10 A 21/2019 (žaloba ze dne 1. 2. 2019). Soud nemohl v takovém případě zvažovat ani částečné osvobození od soudních poplatků, neboť nebylo možno určit míru, v jaké by měl žalobce být od soudních poplatků osvobozen.

14. Soud dále ve světle stávající judikatury správních soudů přihlédl k povaze předmětu sporu. V dané věci se jedná o spor týkající se žádosti žalobce o poskytnutí souboru informací podle informačního zákona v oblasti péče o tělesně postižené napříč celou vězeňskou soustavou. Městský soud v Praze poznamenává, že žalobce v projednávané věci své žádosti adresoval Věznici Plzeň, zatímco on sám vykonává trest odnětí svobody ve Věznici Ostrov nad Ohří. Městskému soudu je přitom z úřední činnosti známo, že žalobce obdobné žádosti zaslal na více organizačních složek Vězeňské služby (zejména na další věznice v České republice), aniž by se jejich činnost zjevně dotýkala jeho práv. Podle názoru městského soudu žalobcem uplatněné a požadované informace nejsou takového charakteru, aby měly vztah k podstatným okolnostem žalobcovy životní sféry. Netýkají se, a to ani nepřímě, žalobcova majetku, životních podmínek či jiných podobných záležitostí, nic takového z podané žaloby ani žádosti o osvobození od soudních poplatků nevyplývá. Jde naopak o spory vyvolané zřejmě žalobcovým zájmem o veřejné záležitosti a fungování veřejných institucí. Takové spory má žalobce samozřejmě plné právo vést, dávali mu objektivní právo procesní možnosti tak činit, nemohou však být oním zvlášť závažným důvodem vyžadujícího přiznání úplného osvobození od soudních poplatků.
15. Judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2011, č. j. 7 As 101/2011 - 66), k tomuto stanovila, že je na místě pečlivě zvažovat otázku charakteru vedených sporů, neboť osoby nemající dostatek finančních prostředků nemají institut osvobození od soudních poplatků zneužívat k vedení sporů dle své libosti. Pokud tedy určitá osoba vede spory, které se nedotýkají podstatných okolností její životní sféry, protože se ani nepřímě netýkají jejího majetku, životních podmínek či jiných podobných záležitostí, ale vyvěrají z jejího abnormálně zvýšeného zájmu o fungování veřejných institucí, je na místě, aby taková osoba nesla náklady takového řízení v podobě povinnosti platit soudní poplatek. Ke shodnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 11. 2012, č. j. 6 Ans 14/2012 - 11 (dostupný též na www.nssoud.cz), ve kterém poukázal na to, že soudní poplatky plní rovněž i regulační funkci v tom smyslu, že mají omezit podávání neuvážených návrhů. Nepřiznáním osvobození od soudních poplatků není proto žalobci upíráno právo na přístup k soudu v případě sporů ohledně jeho práva na informace, rovněž tím není zpochybňována jeho aktivní legitimace (neboť ta by byla řešena v usnesení o odmítnutí návrhu podle ust. § 46 odst. 1 písm. c/ s. ř. s.), ale je pouze vysloveno, že pokud žalobce hodlá užívat svého práva na přístup k soudu takovým způsobem, že brojí všemi možnými prostředky proti jakémukoli úkonu správního orgánu bez ohledu na to, aby zvážil smysluplnost a důvodnost svého počínání, je na místě trvat na tom, aby se podílel na úhradě nákladů spojených s vedením takového sporu, které musí být státem vynaloženy, a to právě prostřednictvím úhrady soudních poplatků.

16. Nejvyšší správní soud navíc v rozsudku ze dne 29. 11. 2018, č. j. 7 As 408/2018 -12, v obdobné věci téhož žalobce (v němž přisvědčil městskému soudu, že zcela zákonně žalobce od soudních poplatků neosvobodil) vyložil, že při posuzování žádostí o osvobození od soudních poplatků a ustanovení advokáta je třeba zohlednit specifičnost oblasti svobodného přístupu k informacím a zvažovat všechny aspekty tohoto ústavně zaručeného základního práva. V této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2011, č. j. 7 As 101/2011 - 66, z něhož vyplývá, že „*judikatura Nejvyššího správního soudu setrvale vychází z toho, že široce pojatý svobodný přístup k informacím ve veřejné sféře je jednou z nejefektivnějších cest k transparentci veřejné moci, k její všestranné, účinné a kontinuální veřejné kontrole a jedním z nástrojů snižujících možnosti jejího zneužívání. Na druhé straně však nelze přehlédnout, že kverulační, zjevně šikanózní, či dokonce pracovní kapacitu orgánů veřejné moci z různých důvodů cíleně paralyzující výkon tohoto práva může mít významné negativní důsledky, které za určitých okolností mohou popřít dokonce i smysl a účel práva na svobodný přístup k informacím. Jedním z nástrojů, jak zabránit zneužívání tohoto práva, a tím i jeho diskreditaci v očích veřejnosti i orgánů veřejné moci, proto musí být i citlivá regulace nadužívání tohoto práva v případech výše uvedených. Taková regulace může se za určitých okolností dít i cestou výjimečného odepření práva na osvobození od soudních poplatků.*“.
17. Není tedy důvod, aby náklady na vedení takových sporů, které je zásadně povinen hradit každý žalobce, za žalobce nesl stát formou osvobození od soudních poplatků. Osvobození od soudních poplatků nemá být institutem umožňujícím osobám s nízkými příjmy vést bezplatně spory podle své libosti, nýbrž zajistit, aby v případech, kdy nemají dostatek prostředků, a přitom je na místě, aby soudní spor vedly (neboť jde o věc skutečně se dotýkající jejich životní sféry), jim nedostatek prostředků nebránil v účinné soudní ochraně. Takovou povahu však předmětný spor nemá. Žalobce se může domáhat získání uvedených informací a dokumentů, avšak za existujících konkrétních okolností, z nichž je patrné, že předmětný spor nespadá do kategorie těch, které se týkají jeho životní sféry, je na místě mu výjimečně osvobození od soudních poplatků odepřít.
18. Městský soud má za to, že tvrzený nedostatek finančních prostředků žalobce nemůže být v tomto konkrétním případě sám o sobě důvodem pro přiznání osvobození od soudních poplatků, neboť žalobce svá tvrzení jednak nikterak nedoložil a soud si tudíž nemohl udělat hodnověrnou představu o jeho majetkových poměrech (když navíc tvrzené měsíční výdaje žalobce mnohonásobně přesahují jeho tvrzené příjmy), jednak se nejedná v daném případě o spor týkající se žalobcovy životní sféry, jenž by dobrodiní v podobě přiznání úplného osvobození od soudních poplatků odůvodňoval. Městský soud s ohledem na shora uvedené okolnosti a také vzhledem k výši soudního poplatku, jež v dané věci činí částku 2 000 Kč (kterou by žalobce neměl mít problém uhradit, když podle sdělení Vazební věznice Praha – Pankrác mohl ke dni 13. 9. 2018 neomezeně nakládat s částkou 7 560 Kč, přičemž žaloba byla u krajského soudu podána dne 5. 11. 2018), dovedl, že žalobce neprokázal splnění zákonných předpokladů pro přiznání osvobození od placení soudních poplatků. Soud proto postupoval podle ust. § 36 odst. 3 věty čtvrté s. ř. s. a osvobození od soudních poplatků přiznané žalobci krajským soudem odňal, jak uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. července 2019

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu